

SVARTA HANDEN

ROMAN AF G. P. RIDDERSTAD.

(För. fr. föreg. nr.)

Nu knäppte det i uret.

Vauvenards ord verkade alltid, som vi veta, maktigt på henne; det var något nytt och oemotståndligt uti dem, som hon icke kunde förklara, endast hängifva sig åt. Hennes tankar, hennes själ, hennes väsen faste sig vid det stora vägverket. När man överlämnar sig åt betraktandet af något visst föremål med mer än vanligt uppmärksamhet, trödar, genömligen det eljest verkande, lagna förståndet i bakgrunden, och fantasien börjar jätta oss med sina ögenblicker. Fixera ett föremål stadigt, och detta föremål skall få lif för din inbillning och antaga olika karaktär, allt efter som dina tankar för ögonblicket ega det. Detta inträffade äfven med friherrinnan. Då Vauvenard underrättade henne om att klockan led mot 11. visste hon alltför väl hvad som hon hela dagen, ju närmare det skred emot aftonen, oafvärdt haft sina tankar riktade därpå. För henne var detta klockslag och hvad därmed inbegreps af den största, af den ändlösta öfverflöd i världsliga afseende var det en betydande, en frän hennes stamfaders tid genom ett sekel förtägnen orättvisa, hvilken nu skulle blifva utjämnad; enskildt för henne och hennes efterkommande innebar det en så stor förändring, att hon knappast vågade tänka sig den, än mindre hoppas på en lycklig utgång; i moraliskt afseende — i det faller bländade hon allra häst. Hon följde nu Vauvenards senaste paradox och faste sina blickar uti uret. Till en början såg hon ingenting annat än vägners höga träsällning, utsträckt med åtskilliga baseller, för, försedd med förgyllna kantar och litet luf, hvori klockan var infattad. Men i samma mån hon föregick i åtskillanden, började visionerna sitt spel. Snart tyckte hon att vägnern var ett på henne blickande dödsansikte, blekt och hvitt, som talade till henne, alltjämt med ett öppenhjertigt, entonigt tick-tack, tick-tack. Det var verkligt, som i urets skenad underhöll ett samtal med henne. Hennes hjärta dröade, men drogs allt mer och mer till den fäsliga skynaden.

Öfvergångarna i hvarje öfverspändt drömmande tillstånd äro lika hastiga, som öfvergångarna i verkligheten. Skynaden af en allmän föreställning förmådde efter 15 sekund, och i stället stod hennes styfson, Antons, gestalt framför henne. Det var han, som talade, hans bleka ansikte, som nu strådde på henne. Endast fasan för hvad hon tyckte sig se, uppehöll hennes mod. Tick-tack, tick-tack.

— Hvarför hatar du mig? trodde hon sig höra gestalten fråga. Hennes läppar gäle inled till svar, men blickarne förmådde ej skilja sig från den hemaka synen; öfvervänder betraktade hon den. Gestalten tog allt mer och mer lif. Hon tyckte att den närmade sig. Hvarje bloddroppe på hennes kind skön tillbaka till hennes hjärta. Nu utsträckte den tvänne armar emot henne; hon tyckte att skynaden anropade henne om kärlek, om barnhärtighet.

Hon var på väg att springa upp från platsen, där hon satt, men förmodade ej röra sig ur stället; intycket af hennes egen föreställning hade helt och hållet bemäktigt sig henne. I denna öfverspänning förändrade sig åter synen. Urtaflan föreföll henne nu som en trolleir, inom hvilken hennes önskan, hennes egna åregräns planer voro inskrifna. Tick-tack, tick-tack. Siffrorna påminde henne huru enklara hennes önskan till en början varit, men huru de sedermera mångdubblats.

Tänkarne stannade vid 11. Det gick nästan omkring i hennes huvud. Af de två svarta etterna, som tillsammans bildade timsiffran, blefvo snart två svartklädda, om Antons likt rafflande masker.

— Han skall falla för mig! förordade den ene.

— För mig! ljöd doft i hennes öra från den andre.

I detsamma såg hon, huru en blank dolk, ett glänsande mordvapen, hållet af en osynlig hand, sköt fram ur midten af trolleirerna; det var minutsvisaren.

Dolkspetsen rörde sig omkring cirkeln; den hade så brådom, som om den ej egt tid att spilla ett enda ögonblick.

Hon följde den med snabba, häftiga, korta blickar, liksom hon ej velat förlora någon enda af dess minuttiga rörelser.

Härunder lutade hon sig framåt; hennes mun nästan vidgade sig, hennes ögon strådde — det var ångestigt fasansvärdt att se henne i detta öfverspända tillstånd.

Lit och döl tycktes bevo af hvarje visnars rörelse.

Tyst!

— Jag är trött, svarade Anton — låt mig få hvila ett ögonblick!

Hän tog plats i en soffa. Falk betraktade med öron den förändring hans ansikte undergick.

— Du är sjuk, mycket sjuk!

— Hvilken fassansfull dag — Fersen, Fersen! klagade Anton. Ja, jag är sjuk. Underrättelsen om hans död har uppsakat mig, tillintetgjort mig! Hvarför var jag icke hemma — kanske hade jag kunnat rädda honom!

— Låt mig veta, hvar du uppehöll dig.

— Hos landshöfding Ros. Gustaf Kyle besökte mig redan tidigt i morgon och bad mig följa sig dit.

— Jag har sökt dig öfverallt. — Ditt kommande var det omöjligt att på flera timmar få tala vid det gamle, emedan han insomnat och ingen ville väcka honom; jag måste vänta.

— Hvad önskade han?

— Hildegarde öde ligger honom om hjärtat. Han ägnar nu sitt samtycke till partiet med Robert, och anmodade mig, såsom flickans en gång blifvande sväger, att vaka öfver hennes framtid, såsom en god bror.

— Ah, jag när ganska illa!

— Huru?

— Här, här — lägg handen dit, skall du få känna.

— Blodet är i stark rörelse. — Det är samma ställe, där löjnant Ros sårade mig under duellen.

— Jag känner mig matt och svag. Hvar var jag nu? — Det var rätt. Naturligtvis åtog jag mig att blifva Hildegarde en god bror. Men jag tror knappast att jag kan fortsätta, det svider till ibland så våldsamt i bröstet.

— I bröstet?

— Alldeles! Låt mig få andas ut! Han drog djupt efter andan. Några ljus brunno i rummet. Falk tog ett och lyste på vännen. Ansiktet uttryckte ett starkt, djupt lidande.

— Din belägenhet är orolig.

— Säg icke det, det sticker blott till här så smärtsamt emellanåt. Mitt samtal med landshöfding Ros drog ut på tiden. Gubben hade mycket att säga och talade långsamt. Då jag skulle aflägsna mig, märkte jag att man med allmänna svepskal sökte uppehålla mig; jag läste ångest och förskräckelse i allas anletsdrag.

Jag förordade mig därför, men förmodade ej förklara skillett. Du vet, hur retlig jag blifvit på de senare dagarna. Ju mera man undvek att säga orsaken, desto mera uppgade man mina mörka föreställningar. Jag insåg att man hade något oroligt att berätta mig, men att man ej gerna ville fram därmed. Gustaf Kyle tog sent omsider till ordet.

— Fersen — började han.

— Den olycksbådande stämman, hvarmed han tilltalade mig, satte allt mitt blod i jämsning. Pulsarne slogo; det stack till här värre än förut.

— Fersen — stammade han åter.

— Jag kände ännu en rykning i sidan. Denna rykning har sedan icke varit bort, den har tilltagit.

— Säg ut! bad jag. Någon olycka har hänt.

— Fersen är mördad, fortfor han.

Det vore förfärligt att beskrifva hvad jag erfor vid denna underrättelse. Benen sviktade under mig; en skymning utbredd sig för mina ögon. Öfvermodet att tänka, sjönk jag ned i en soff. Småningom förtäljde man allt som passerat. Min första tanke var att hästa hem; men man övertalade mig att stanna kvar, och jag nådde i sannings så illa, att jag följde rådet.

— Den ene ledsamheten drager den andra med sig, yttrade Falk och kunde knappast dölja inom sig det bekymmer, som trängde sig in på honom.

— Jag behöfver endast hvila och blir nog snart bra igen.

— Nej, nej, anmärkte Falk, icke i natt, vi måste ut.

— Omöjligt — hvarthän? Jag har talat vid läkaren, som besöker gubben Ros; han anbefallde mig en lugn natt, så vida jag ej vill att det svaga läkta värsjyget åter skall bryta upp.

— Då Ange förtörades — du vet, hur upprörd du då var — erfor du ju ingen plågsam känsla i ditt bröst?

— Jag har ej velat nämna däröf, men...

— Men?

— Äfven då kände jag smärtsamma stickningar i sidan.

Falk var utom sig af bekymmer, men sökte dölja det för att icke ännu mera uppsaka Anton. Han hade öfversenskommit att invänta Fritz; men tiden gick, och han infann sig icke.

— Du vill hvila dig? började Falk, som ej längre vågade fördroja det samtal, han pågickade inledda.

— Jag känner behov därav.

— Du måste veta en sak: Ange är ännu i Sverige.

Anton sprang upp; hans öga glänsade till, som om en sol på en gång blifvit upplustad ur hans hjärta.

— I Sverige?

— Den bleka byn gick öfver i röd.

— Tag icke så häftigt vid dig. Kom ihåg att du ej är frisk.

— Frisk — ja, ja! — Hon är i Sverige, säger du! Hvar? — Ah, jag känner hvar och en af dem! Hvar är hon som namnet på min sällhets skö-

naste hälsa? Hvarför tiger du? Hvar finns hon? Hon är — här?

— Du förskräcker mig. Din blossande häftighet skall uppröpa ditt bröst, Kinderna skifta mellan iskyla och feberrodnad. Jag ber, lugna dig!

— Men förklara mig då endast, hvar Ange finnes.

— Jag vill säga dig allt, blott du ger mig ett enda ögonblicks ro.

— Ange, Ange! ropade Ankarsparre.

Ögonen flammade därunder till allt högre, pannan betäcktes ögonblickligt af en mörk rodnad, ett drag af befalande viljekraft uttryckte sig i hela hans väsen.

— Du är förfärlig, Anton, du uppgjår dina hälsor till brinnande höghet. För öfrigt, du lemnar mig ju ej tid att sluta.

— Ange! utropade han ännu en gång. Hvar är hon? Hvarför talar du icke?

Hänford af sin öfversvallande, blinda lidelse, stampade han af otålighet i golvet. Falk hade aldrig sett honom sådan. Men de senare dagarnas faser hade aflöst hvarandra så hans själ och kvarlättnad sådana spår hastigt, ingripit så våldsamt djupt i af misstro och förtviflan, att han ej mer var densamme som förr. Vauvenard hade lyckats rubba hans förtröende till värdin. Långa hade han motståndit pestmittan af dennes mörka ande, påtrycket af hans intriger; men Ange förtörades, och på en gång sloknade soljuset på hans för så rena himmel; och då äfven Fersen nu bortryckt på ett så fassansvärdt sätt, utbredd sig nattens mörker med storm och övader i hans själ. Hans ande skakade nu sina upproriska vingar inom honom, och hoppets irriterade voro endast meteorsken, som kastade sin hemiska, blåkalla glans öfver en värld i ruiner.

Falk förstod hans inre belägenhet och beklagade honom.

— Hör mig endast lugnt, och du skall få veta allt! bad Falk.

Det var sönderstundat att se den blick, som Anton frugande fäste på vännen.

— Ange, Ange! hviskade han.

I det lidande, beklagansvärda tillstånd, hvori han befann sig, var hon hans enda tanke.

— Fritz Holek, fortfor Falk, har lyckats utspåna hennes vistelseort.

— Plåga mig ej längre! Jag ber dig blott om ett enda ord, hvar fins hon? Kanske här i minna öga rum?

— Du svarar ingenting? Förstår du ej att din tystnad upprör mig på ett sätt, att jag ej längre är beredd öfver mig sjelf!

— Han var det icke heller.

— Således, fortfor han, hvar fins hon?

— Det hjälpte ej, Falk måste genast förklara det.

— Vid Alfvalund! sade han. Jag har varit där i dag, har sett och talat vid henne, ehuru det ej var utan sina svärigheter att komma så långt.

Öfvergångarna i Antons ansikte, i hans rörelser, i hans ord, allt vittnade om att icke blott hans själ, utan äfven hans kropp, led af ett tilltagande lund. Under det Falk talade, sjönk hvarje bloddroppe ned från hans kind, och hans hand för med en snabb, ofröjlig rörelse upp till den sidan af bröstet, öfver hvilken han beklagat sig. Falk sjölf bleknade af fruktan och rädda för han lidande utseende och hastade fram för att stödja honom.

— Du är sjukare än du vill säga mig, yttrade han.

— Aek nej! — Hon är således på Alfvalund! Min gud, jag skall då snart återse henne!

— Du skall få det — men för all del sansa dig!

— Låt oss skynnda dig!

— Orkar du ridit?

— Till Ange! Tvifla ej därpå. Om vägen äfven gick öfver alper, ledde den blott till henne — jag flög den fram!

Falk kastade en forskande blick ut genom fönstret; men det var mörkt, han såg inget.

— Fritz dröjer, yttrade han — vi måste invänta honom.

— Hvarför uppskjuta? Få vi ej tillräckligt väntande spara efter vår sällhet, utan att göra det äfven då den vinkar oss?

— Ange vill befria sig ur sin fars våld, emedan han ej utöfvar sina faderliga förbindelser på ett sätt, att hon längre kan underkasta sig hans valde.

— Det är rätt.

— Vi ha lofvat att förskaffa henne en lämpligare tillflyktsort, t. ex. Johannisdal.

— Bra — jag gliffar det!

— Vi ha vidare utkastat oss att lägga till i natt mellan 12 och 1 med en här utanför hennes fönster. Hon skall där komma oss till möte.

— Låt oss icke försumma tiden! Mina armar skola mottaga henne.

— Klockan är ännu icke 11. Du vet kanske att, att Vauvenard vill tvinga Ange att gifva sig med Ros?

— Ha!

— Löjnant Ros har också dagligen besökt henne.

— Vid himmelen, jag stannar ej längre här! Jag måste ut — ut! Låt den vill kräva mig härinne; ett ementnigt kval trycker mitt hjärta; hvarje drojskal skulle döda mig. Om

du ej följer mig, begifver jag mig ensam af.

Falk insåg att det var förfärligt att uppehålla honom längre. Ännu en gång kastade han ögat ut på gatan, men förgäves: Fritz syntes icke till. Under samtalet hade Antons blicker falla öfver, hans nervösliga sinnelag och hans sjukliga belägenhet så uppdragit och smärtat Falk, att han för tillfället nästan glömt bort den blodigt hotande olycka, som med hvarje ögonblick näskades dem. Men desto mera förskräckande återkom nu tanken därpå. Bleknande såg han att klockan redan var på slaget 11.

Man skulle kanske kunna förebrå Falk, att han icke tillräckligt lugnt och noga sjelf öfvervägt sin ställning, att han icke bort lämna huset, utan på stället afvakta den anankande faran; men han hade lärt känna Vauvenard och insåg att man lika litet kunde beräkna de ytterliga medel, hvaraf han möjligtvis kunde begagna sig, som den köld och djärhet, hvarmed han utförde sina beslut. Hellre således än att våga en personlig strid med en sådan man, helst då det gällde ett så högt spel, borde man lämna platsen. Därtill kom nu äfven, att man, för att befria Ange ur hans händer, icke kunde välja en bättre tidpunkt, än då Vauvenard med säkerhet var sysselsatt på annat håll.

I detsamma knäppte det i uret. Falk spratt till.

— Kom, kom! ropade han. Vi måste skynnda oss, stunden är dyrbär!

— Skynnda oss — ja, ja! Ange väntar!

Då Ankarsparre skulle taga ut stegen mot dörren, vacklade han.

— Tag mig under armen! bad Falk.

Men Ankarsparre stannade och drog djupt efter andan. Med handen lagd på sitt bröst erinrade han Falk att släcka ljusen. Detta verkställdes; det blef mörkt i rummet.

— Hvar är du?

— Här.

— Låt oss gå!

— Jag går.

— Du har ju din hatt?

— Min hatt — nej!

— Kappan?

— Jag vill söka reda på den — natten är sval.

— Ange förbehåller den.

— Hvad här är mörkt!

— Himlen är mulen.

— Tjocka moln hafva hela dagen betäckt den.

— För vårt ändamål är den förtäfflig.

— Däri går du rätt.

— Jag går förut.

— Inom ett ögonblick är jag efter. Dröj där nere.

Så våxlade rösterna, utan att man kunde särskilja de talande.

Under det detta tilldrog sig i salen, skredo två svartklädda personer sakta trappan utifrån från Konrads rum.

Den ene höll en blindlykta i handen. Dess sken spred ett svagt ljus öfver de mörka figurerna.

Nu stannade de vid salsdörren.

— Hör ni någon? frågade den ene.

— Nej.

— Har ni nyckel?

— Ja.

— Hela huset är tyst — alla sova. Låt oss öppna!

Nu bördes steg inifrån närmast sig till dörren.

— Tyst — någon kommer.

— Förskräcker ej. Det är nu för sent att dröas oss tillbaka. Måhända är det han.

Dessa få ord växlades med all den försiktighet, som deras belägenhet förordade.

Dörren öppnades i detsamma inifrån väningen, och en af vännerna utträdde i förestugan, under det den andre ännu var sysselsatt att påtaga sig kappa och hatt.

Hvilkendera af dem var det som utträdde i förestugan — hvilken var det, som ännu fanns kvar inuti rummet?

Då dörren öppnades, lyste en ljusglimt till från förestugan. Ett hjärtskakande anskri bördes, hvarefter man förman, huru någonting stupade omkull först emot dörren och sedan ned på stengolvet.

Hvad hade hänt?

Den af vännerna, som ännu befann sig i rummet, lyssnade med häpnad till anskriet. Härfvande af fruktan, vände han blicken mot salsdörren och, slagen af fasa, förmådde han knappast röra sig från stället. Ett an skri störde äfven ut hans bröst. Våldsamt kväfvande sina känslor, hastade han efter ut.

Då han slog upp dörren, börde han snabba steg föresvina i den nedre trappan, och stannade af en döendes sista suck från någon, på hvars kropp han i den mörka förestugan höll på att falla omkull.

Han böjde sig ned — handen fick tag uti ett lik.

Olyckan är en Briareus, den slår sina offer med hundrade armar.

RED WOODS
MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfverträffas af andra fabriker.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

DE NYASTE och MODERNASTE

Dräkter och Öfverrokar

ha vi nu på lager till edert påseende.

Besök oss eller skrif efter katalog och priser.

MODERN TAILORING CO
293 Fort Str. Telefon M 7584.
Winnipeg, Man.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegens ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr. månad. Den ägnar skandinaviska särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

Alla som använda

Eddy's Silent Matches

Veta de inte spraka eller fräsa och ingen lukt; äro kvicka, säkra och trygga; fabricerade af

The E. B. Eddy Co., Limited, Hull, Canada.

Begär dem af Er närmaste groceriman.

Rumford Sanitary Laundry Limited.

Phone Main 3004. Hör. Home & Wellington Str.

NORTHERN CROWN BANK
HUFVUDKONTOR - WINNIPEG.

Grundfond (autoriserad) \$6,000,000 Inbetaldt kapital \$2,200,000

DIREKTION

President Sir D. H. McMillan, K. C. M. C.
Vice President Capt. Wm. Robison.
Jas. H. Ashdown H. T. Champion
D. C. Cameron W. C. Leistikow
General Manager Robt. Campbell
Supt. of Branches L. M. McCarthy

ALLA SLAGS BANKTRANSAKTIONER FÖRMEDLAS.
TH. THORSTEINSSON, Manager. — Hörn. William & Nena.

Glöm ej att prenumerera på

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

(Forts.)